

PROLOG

Zaustavljam auto uz škripu guma i izlazim iz njega poput furije. Trčim najbrže što mogu ka bolnici, gurajući svakog ko mi stane na put.

– Sklanjaj se! – naglo gurnem vrata i ugledam sestru za pultom.

– Sara Jović! Gde je ona?! – proderem se.

– Gospodine, ne možete samo... – počinje sestra.

– Gde je ona? – izvučem pištolj i stavim ga na pult.

– Samo... samo trenutak – počinje odmah da tipka i traži u kompjuteru.

Samo da nisam zakasnio, samo da nisam zakasnio.

– Požuri! – prelazim prstom po hladnoj ivici mog pištolja. Ovo nije pametan potez, znam to.

– Evo je, njen termin je bio u jedan sat.

– Gotovo je? – upitam, osećajući kako me zidovi bolnice guše.

– Da.

Okrenem se i stavim jednu ruku na koleno. Uradila je to. Abortirala je moje dete.

Izađem besno iz bolnice dok vadim telefon.

– Gavrane! – Srle se odmah javlja.

– Srle, pronađi je kako znaš i umeš! – derem se dok ulazim u auto.

- Koga?
- Saru, abortirala je i nestala, pronađi je odmah!
- Bacam se na to.

Ostavim telefon i krenem kod njenih roditelja. Mora da je tamo i jebe mi se za to što me ne poznaju. Abortirala je moje dete! Izudaram volan rukama, jer od besa ne mogu ništa drugo da uradim.

– Ah!

...Dete, a klela se da me voli. Mala, prevrtljiva kučka i lažljivica. Znala je da ne sme ostati trudna. Odlično je znala da mi služi samo za jebanje, ali ne, ona je ostala trudna. Trudna! I taman kada sam prihvatio činjenicu da ću dobiti dete saznam da je otišla da abortira. Abortirala je! Pa ja čak nisam ni želeo to dete, zašto me onda ovo toliko pogađa?

Zvoni mi telefon. Srle, dobro je.

- Jesi li pronašao?
- Aerodrom, ima let za Njujork.
- Amerika? Koji kurac traži tamo? – okrenem auto i dam gas. Neće otići. Niko nije pobegao od Gavrana pa neće ni ona.

* * *

Probijem se kroz masu ljudi i počnem da je tražim. Let za Njujork. Dobro.

– Razdvojte se i pronađite je – naredim mojim ljudima.

Nakon jurenja na sve strane konačno sam je ugledao u redu. Nakon par sekundi uočila je i ona mene.

Zaprepašćeno me gleda. Tako je, boj me se, ubila si mi dete. Krenem ka njoj, ali ona stavi ruku na stomak. Koji kurac to znači? Uzela je telefon i počela da tipka po njemu. Čujem poruku i izvadim telefon.

– *Pusti nas da odemo.*

Nas? Podignem glavu i shvatim da plače, ali ona kuca i dalje. Nije abortirala moje dete?

– *Ubiće nas ako ostanemo ovde, znaš to. Pruži svom sinu priliku za normalan život. Preklinjem te.*

– Gavrane, pronašli smo je – i Srle me obaveštava.

I tek tako, stao sam!

– Stanite – podignem ruku.

Razlog zbog koga nisam želeo dete jeste taj što je u toku tihi rat u Srbiji, a ja sam meta, i ona je meta, moje dete... biće meta.

Pištolj je ono što znam, ono sa čime sam odrastao. Da li takav život želim za svoje dete? Da li je ovo moj otac želeo za mene? Šta ja znam o roditeljstvu, tek mi je dvadeset i pet godina.

– Gavrane, otići će – Srle me upozorava.

– Pustite je – odlučim u trenutku.

– Ali rekao si...

– Ona je samo još jedna kurva u nizu.

– Abortirala je tvoje dete – Srle me podseća.

– Tačno. Reći ću Amerikancima da se pobrinu za nju, imam nekoliko dužnika.

– Kako ti kažeš.

Ova tajna umire danas. Podignem telefon i otkucam poruku.

– *Niko neće saznati da imam sina. Nikad.*

Pošaljem joj poruku i sačekam da je pročita. Klimnula je glavom.

Okrenem se i napustim aerodrom.